

Quijota) ar fi favorizat rolul, mai ales că spectacolul se joacă într-o sală mică. Trebuie menționat faptul că premiera acestui spectacol a însemnat și deschiderea Sălii *Studio 85* a *Teatrului „Bacovia”*, inițiativă care nu poate fi trecută cu vederea. Dacă ne gândim că este primul spectacol în această sală, poate că inadaptrarea la noul spațiu de joc este de înțeles și, oricum, nu strică armonia spectacolului. În decorul simplu al Cristinei Ciobanu, actorii se simt în largul lor, iar regizorul Bogdan Ulmu îi lasă să se joace liber. Are încredere în comicul debordant al Firuței Apetrei (*Supraveghetoarea*), în experiența și siguranța unui actor ca Florin Crăciunescu (*Senatorul*), în temperamentul Danielei Vrânceanu sau perspicacitatea lui Valentin Braniște (*Impresarul*).

Teatrul Municipal „Bacovia” Bacău – Dona Quijota de Mircea M. Ionescu. Regia: Bogdan Ulmu. Scenografia: Cristina Ciobanu. Distribuția: Daniela Vrânceanu (*Boxera*), Firuța Apetrei (*Gardiana*), Valentin Braniște (*Impresarul*), Florin Crăciunescu (*Senatorul*). Data premierei: 21 ianuarie 2005.

TEATRUL „MIHAI EMINESCU” BOTOȘANI

Simona BURTEA

În ritm de... TANGO

„Am râs în toate chipurile, în gura mare și pe înfundate, biologic și intelectual, dar râsul n-a pătruns nicicând în străfundurile ființei mele...” spunea Mrožek. Cuvintele lui coincid cu atmosfera din sala Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani care a ales pentru deschiderea stagiunii 2004–2005 un text al unui dramaturg contemporan: Slowomir Mrožek.

Piesa *Tango*, a dramaturgului polonez, evidențiază în special cauzele neliniștii individului prins în haosul primejdios, insistând asupra senzației de apăsare înăbușitoare pe care o produce pioșenia față de convențiile împământenite printre oameni. E un text dificil, despre o familie în degringoladă, despre o lume înlăuntrul căreia apare, pentru a eșua, un elan care își modifică formele. Arthur, fiul, este acela care își propune să facă ordine în viața derizorie a familiei sale printr-o căsătorie forțată, sperând ca această formă de protest să readucă substanță vieții în care trăiește.

Regizorul spectacolului – Attila Vizauer – abordează cu inteligență piesa lui Mrožek creând o parabolă scenică pătrunzătoare.

Printr-o inspirată propunere apare în decor un Stomil care aduce cu înfățișarea inedită a lui Ozzy Osbourne. Comicul acestui personaj creat de Marius Rogojinschi se realizează în forme directe și receptibile, care stârnesc de multe ori hazul spontan. Generația lui nonconformistă s-a răsfățat dând libertate imaginației, dar exaltarea n-a adus decât confuzie și deziluzie. Familia se complăce într-o amorfă stare de mizerie, spre consternarea revoltată a tânărului *Arthur* (Sorin Ciofu). La întâlnirea cu un rol important, tânărul actor a lăsat impresia că a fost dominat de generozitatea cu care autorul a înzestrat personajul, lucru salvat pe alocuri de Cristina Ciofu (*Ala*).

Rolul de executor al ideii-forță îl îndeplinește *Edek* (Volin Costin), un mecanism ce acționează simplu, precis și eficace în orice împrejurare, pragmatic

și aproape premeditat. Volin Costin acționează discret la început, ca în final să devină convingător.

Eleonora (Narcisa Vornicu) afișează o tipologie comună a femeii-mamă aflată în permanență între convențional și neconvențional (soț-fiu).

Larisa Bordeianu întruchipează personajul psihologic al spectacolului. Copilăria Eugeniei este divulgată în final de înțelepciunea femeii mature care primește moartea ca pe o formalitate, în timp ce *Eugeniusz* (Cezar Amitroaei), fratele ei, este contrariul. *Eugeniusz* este excelent nuanțat în jocul lui duplicitar, gata să se alăture oricărei idei care promite să aibă succes.

Attila Vizauer realizează un simbol puternic prin tangoul final, Edek și *Eugeniusz* – forța care unește forma.

Scenografia spectacolului, semnată de Mihai Pastramagiu, este modestă dar foarte expresivă, mai ales prin contrastul dintre dezordinea din prima parte și răceala lustruită din partea a doua.

Prin virtuozitate regizorală, în amplă claviatură teatrală, *Tangoul* botoșenean e o cascadă de metafore, înveșmântând realul într-o bogăție de sensuri, dezlănțuind râsul cu mijloace din sfera cotidiană și înghețându-l prin relevarea îngândurată a lucrurilor grave. Astfel, spectacolul este precum *tangoul*, când te lași condus: doi pași înapoi și unul înainte.

Teatrul „Mihai Eminescu” Botoșani – Tango de Sławomir Mrożek. Regia și ilustrația muzicală: Attila Vizauer. Scenografia: Mihai Pastramagiu. Coregrafia: Constantin Dicu. Distribuția: Marius Rogojinski, Larisa Bordeianu, Volin Costin, Cezar Amitroaei, Cristina Ciofu, Sorin Ciofu. Data reprezentației: 10 octombrie 2004.

Valentin COȘEREANU

Boccaccio sau râsu'-plânsu' la Teatrul din Botoșani

Mare pișicher acest Boccaccio, dacă peste 700 de ani dă atâta savoare unui spectacol adaptat de regizorul Nicolov Perveli Vili după primul mare prozator italian, prieten cu Petrarca și biograf al lui Dante...

Decameronul – căci despre această culegere de nuvele este vorba – are deja conotații fixe în limbă, ducând, vrând-nevrând cu gândul la „păcate și orgii” – vorba regizorului însuși. Traduse astăzi în limbaj cinematografic, „nuveletele” boccacciene sunt nimic altceva decât stop-cadre pe un subiect care ține de „comedia umană”, cu o transfocare insistentă a autorului pe un realism specific epocii Renașterii, păstrând însă – așa cum era firesc – o structură clasică bine însușită. Dacă la toate acestea adăugăm un dar înăscut al fineței observației și al umorului, nu ne rămâne decât să constatăm că, în afara geniului, nimic nu rămâne acestei lumi după moartea omului, iar florentinul l-a avut „cu asupră de măsură”.

Mărturisim că am simțit încă de la începutul spectacolului efervescența structurală a Catălinei Buzoianu, moștenire bună a tânărului regizor, născut la Vidin (Bulgaria), absolvent al Universității de Artă Teatrală „I. L. Caragiale” din București, la